

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

- Μονομαχῶ ἔξ αιτίας σου.
- 'Η 'Ιωάννα τινάχτηκε, τὸν κτύπησε θυμωμένη καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε: — 'Ἐξ αιτίας μου, εἶπατε; 'Ἐξ αιτίας μου; 'Ἐξ αιτίας τῆς ἑλληείας σας πῶτε καλύτερα.
- 'Ο βαρδῶνος κατάλαβε πὸς ἂν ἐπέμενε θὰ φιλονεικοῦσαν.
- 'Ἔστο, εἶπε, ἔξ αιτίας τῆς ἑλληείας μου, ἀφοῦ τὸ θέλετε ἔτσι.
- 'Ἔτσι εἶπε, ἀπάντησε ἡ 'Ιωάννα. Μήπως ἐφταίγια ἐγὼ διατῆ ἑμονομαχῆσατε μὲ τὸν ντὲ Λέρν; Τότε δὲν ἦ θατε νὰ μοῦ μιλήσετε πρὶν φύγετε. Γιατὶ τὸ κάνετε σήμερα; Φοβόσαστε;
- Προσέετε, κυρία, πὸς μοῦ μιλάτε! Ἐφέρετε πολὺ καλά πὸς δὲν ξέρω τὶ θὰ πῆ φόβος, πὸς δὲν φοβήθηκα ποτέ.
- Τότε τὶ ἤρθατε νὰ μοῦ πῆτε;
- Ὑπέθεσα ὅτι θάπρεπε νὰ ἰδωθοῦμε πρὸ τῆς μοιμομαχίας.
- Πρῶτῃ φορά τὸ κάνετε αὐτό.
- Γιατὶ ἡ περὶπτωσης αὐτῆ εἶνε ἐξαιρετικῆ.
- Δὲν σὰς καταλαβαῖνο.
- Θέλω νὰ πὸς πῶς; ἴσως νὰ μὴ γερῶσῶ ζωντανὸς ἀπ' τῆ μοιμομαχία αὐτῆ!...

— 'Η 'Ιωάννα σήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὸν κτύπησε. 'Ο Μαρσεσκάν ἔδρακε μπρὸς της σοβαρὸς, ἀτάραχος, ἀπολύτως ψύχραιμος, σὸν ἄνθρωπος ποῦχε πάρει τὴν ἀποφασί του. Εἶχε τὴν ἐπιβλητικὴ ὑπερηφάνεια τὸν ἀνθρώπων ποῦ ξέρουν νὰ πεθαῖνο ἀξιοπρεπῶς, χωρὶς κλάψεις καὶ λιποψυχίας.

— 'Η στάσις του εὐετῆ ἔκαμς ἐντόπισαι σὴν 'Ιωάννα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν συγκινήσῃ.

- Μοῦ φαίνεται πὸς εἰ φίβος σας εἶνε ὑπερβολικὸί, τοῦ εἶπε. 'Ἐν τούτοις πῶτε μοῦ ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε.
- Πρόκειται γιὰ τὸ παιδί μας 'Ιωάννα, εἶπε ὁ Μαρσεσκάν.
- Νομίζετε πὸς δὲν τὸ ἀγαπῶ ὅσο πρέπει;
- Δὲν εἶπα αὐτό.
- Νομίζετε πὸς δὲν ἀπὸ τοῦ δώσω τὴν ἀνατροφή ποῦ τοῦ ταυριάζεις;

— Πιστεύω πὸς θὰ τὸ κάμης γιατί τὸν ἀγαπᾷς. Μὰ εἶσαι ἀκόμη νέα, 'Ιωάννα. 'Ἐχεις τὸ δικαίωμα νὰ ζήσης ν' ἀπολαύσῃς τὴ ζωῆ. Μὰ ἔχε πάντα σὸ νοῦ σου τὸ παιδί σου, τὸ παιδί μας. 'Ἐκαμα τὴ νύχτα τὴ διαθήκη μου. 'Ὀλη μου τὴν περιουσία τὴν ἀφήνω σὸ παιδί. Φρόντισε γι' αὐτό, κάμε τὸν ἐντιμο καὶ ὑπερήφανο ἄνδρα. 'Υαῖρεα τίμος καὶ δὲν θὰ ντραπῆ ποτέ σὴ ζωῆ του, γιατί εἶνε παιδί μου...

— 'Ἄν καὶ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ βαρῶνους ἦσαν προσβλητικὸ σὸ βάθος τους γιὰ τὴν 'Ιωάννα, μολαταῦτα ἡ βαρῶνη συγκρατήθηκε. Γιατὶ νὰ λογομαχῆσῃ μεζῶ του σὴν κρισίμη αὐτῆ στιγμή; 'Ἄν μάλιστα μπορούσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Σαντί θὰ τοῦγραφε νὰ φεισθῆ τοῦ βαρῶνους. Μὰ ἦταν πλέον ἀργά.

— 'Ο Μαρσεσκάν ἐξάλλου δὲν θέλησε νὰ κάμῃ λόγο σὴ γυναίκα του γιὰ τὴν ἐπιστολῆ της σὸ Σαντί. Μπορούσε νὰ τῆς πῆ πὸς τὰ ἤθεσε ὅλα, πὸς διάβασε τὸ γράμμα της, μὰ συγκρατήθηκε.

— 'Η ὄρα εἶνε περῶσει ἀλλοστια. 'Ἐπρεσε νὰ φύγῃ. Πλησίασε τὴν 'Ιωάννα, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς εἶπε: — Χαῖρε, 'Ιωάννα. 'Ἄν σ' ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃς κάποτε συγχώρησέ με.

— 'Η 'Ιωάννα τοῦφιρε τὸ χέρι καὶ περ' ὅλη τὴν ταραχὴ ποῦχε ἀρξίσει νὰ ἀισθάνεται κατῶρθως νὰ τοῦ πῆ: — Μὴν εἶσαι ὑπερβολικός. Δὲν μονομαχῆς γιὰ πρώτη φορά. Δὲν πρέπει νὰ χάνῃς τὸ θάρρος σου.

— 'Ο βαρῶνος τῆς κτύπησε σὸ μάτια, κόννησε θλιβερά τὸ κεφάλι του καὶ βῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

— Κάτω τὸν περιέμεναν οἱ μάρτυρες του καὶ ὁ γιατρός του. 'Ἐπαι λίγο τοῦ μὴ γάλα σὸ ποδι καὶ κατέβηκαν σὸν κῆπο ὅπου τοῦς περιέμενε τὸ ἀμάξι τους.

— Κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα εἶδε ὁ Μαρσεσκάν τὸ παιδί του νὰ παίζῃ πρόσχαρα, χωρὶς νὰ ὑποπτεῖται τὶ κίνδυνος ἀπειλοῖσε τὸν πατέρα του.

— 'Ο βαρῶνος ἐννοῖσσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται. Πλησίασε τὸ ποῦδι του, τὸ σήκωσε σὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸ γέμισε φιλιὰ. Μὴ μπορούντας πλέον νὰ κρατήσῃ τὴν συ-

κίνησι τοῦ, πῆθεσε σ' ἀμάξι καὶ ἔφυγαν.

— Ἄνυποπτος ὁ μικρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ χαρούμενος κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα τοῦ κῆπου. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ ὄρες θὰ ἦταν ἴσως ὄρανος ἀπὸ πᾶσα. Βροχῶνος ὄρας σὴν ἡλικία ποῦ δὲν ἀντιλαμβάνεται κανεῖς, οὔτε μαντεύει καν τῆς μεγάλης συμφορῆς...

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

— 'Η μονομαχία μετὰ τοῦ βαρῶνους Μαρσεσκάν καὶ τοῦ λογαγοῦ Σαντί ἔγνε μετὰ μίσημι ὄρα σὸ δάσος τοῦ Μάρν.

— 'Ὅταν ὁ Μαρσεσκάν ἀντίκρουσε σὸ δάσος τὸν Σαντί ἐννοῖσσε τὴν ὄρη του μέσα του νὰ κολλάγῃ. 'Ο ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἄσχημος καὶ χυδαῖος, τὸν ὅλοιο εἶχε φιλοξενήσει σπιτι του, ἀπὸ ὑπερβολικὴ καλωσύνη του, τοῦ σκότωσε τὴν εὐτυχία καὶ ἐπρόκειτο τὸ ἄρα νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ τὸν ἴδιο!... 'Ἄ! γιὰτὶ νὰ μὴν μορῶ νὰ ριχτῆ καὶ νὰ τὸν πνιγῆ μὲ τὸ ἴδιο του νὰ χέρι!...

— 'Ο κ. ντ' Ἐρμανὸ ἐμάνεψε τῆς σκέψεις τοῦ βαρῶνους, εἶδε τὴν ταραχὴ του, τὸν πῆρε λίγο παρῶσσαι καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ ταρασσαι, βαρῶνε. Συγκρατήσῃς τὸν ἑαυτὸ σου. Χρεῖζεται δὴ σου ἡ ψυχραιμία σὴν περίστασι αὐτῆ.

— Εἶμαι ἐντελὸς ψύχραιμος, φίλε μου, μείνε ἥσυχος.

— Κάθε ἄλλο ὄρας παρὰ ψύχραιμος ἦταν. Εἶχε μὰ νευρικὴ ταραχὴ ποῦ μάταια προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ, νὰ κρύψῃ...

— 'Η μονομαχία ἀρχῖσσε ἀμέσως. 'Ἀπὸ τὴν πρῆτῃ ὄρας στιγμῆ ἀνῆλθε ποῦδι θάταν τὸ τέλος της. 'Ο Σαντί ἦταν ἀνώτερος τοῦ βαρῶνους σὸ ἔξιος, ἐπὶ πλέον δὲ διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία του. 'Ἦταν ἐπιθετικώτατος. 'Ο Μαρσεσκάν ἐπροφύλασσε καὶ ἡμῖνετο. Σταγόνες ἰδρωτός ἐβρῆχαν τὸ μετώπο του. 'Ἦταν χλωμὸς σὸν πεθαμένους, τὰ μάτια του εἶχαν πάρει μὰ παραξενὴ θολάδα.

— Οἱ μάρτυρες παρακολουθοῦσαν τὴν μονομαχία σιωπηλῶς, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, μαντεύοντας τὸ τέλος της...

— Δὲν ἀκούγονταν μέσα σὸ δάσος παρὰ τὰ πρῶτα τρεῖς ὄρατα τὸν ποῦλιων καὶ ἡ κλαγγὴ τὸν συγκυροῦσθῆνον ἔξωφῶν.

— 'Ο Σαντί εἶχε γίνε τώρα ἐπιθετικώτερος. Καὶ σὸ μὰ στιγμῆ ποῦ ὁ ἀντίπαλός του εἶχε μείνει ἀκάλεπτος, ὄμως ἐναντίον του καὶ ἐβῆθῖος τὸ ἔξιος ποῦ σὸ στήθος τοῦ Μαρσεσκάν!...

— Τὸ ἔξιος ἔπεσε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ βαρῶνους καὶ ὁ ἴδιος σορῖσθῆσε κάτω μὲ ἀφροῦς αἵματος σὸ σὸμα!...

— Τὸ δρῶμα εἶχε λήξει...

— 'Ο Σαντί σιᾶθηκε μὰ στιγμῆ λίγο ρασπισμένους, κτύπησε τὸν ἀντίπαλό του, τὸν ὅποιον ἐσῆκασαν ἀπὸ κάτω οἱ μάρτυρες του, σὴν ἡμῖς ὄρας γογγῶρα καὶ ἔφυγε μὲ τοῦς μάρτυρες ποῦ σὸν κινήθησῖος, σὴν αἰσιοθανόντες τὸ κὰν ποῦ εἶχε κάμει σὸν ἄνθρωπο ποῦ τοῦ χάρισε τὴ φίλια του, ποῦ τὸν ἐμπασσε σπιτι του.

— 'Ο γιᾶρὸς τοῦ Μαρσεσκάν τοῦδεσε γογγῶρα τὸ τραῦμα, τὸν ἐκοιθῆθησαν κατόπιν τὸ ἀμάξι καὶ ξεκίνησαν σιγά-σιγά γιὰ τὴν ἑπαυλῆ.

— 'Ο Μαρσεσκάν ἦταν ἀναίσθητος. Θὰ τὸν ἐπαυρε κανεῖς γιὰ νεκρὸ, βλέποντας τὴν τρομακτικὴ χλωμάδα. Ζοῖσος ὄρας ἀκόμα παρὰ τὸν σοβαρότητα τοῦ τραῦμάτος του.

— Θὰ ζήσῃ, γιᾶρὸ; ρώτησος ὁ ντ' Ἐρμανὸ τὸν γιατρό τοῦ βαρῶνους, ἐνὸ τραβοῦσαν πρὸς τὴν ἑπαυλῆ.

— 'Ο γιατρός κόννησε διατακτικὰ τὸ κεφάλι του.

— Εἶνε θανάσιμο τὸ τραῦμα; ἐναρωτήσῃς ὁ ντ' Ἐρμανὸ.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ γιατρός. 'Ἐχει τραυηθῆ ὁ πνεῦμος. Ἐδύχως ὁ βαρῶνος ἔχει γερὴ κράσι καὶ μόνον σ' αὐτὴν βασίζω τῆς ἱλγῆς μου ἐλπίδες.

— 'Ὅταν πλησίασαν σὴν ἑπαυλῆ ὁ γιατρός ἐπρότεσε νὰ προπερνεθῆ κάποιος, καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κ. Μαρσεσκάν.

— Δὲν πρέπει νὰ δῆ ἀεφανα τὸ σῶζυγό της σ' αὐτῆ τὴν κατάστασι, εἶπε.

— 'Ο ντ' Ἐρμανὸ κόννησε θλιβερά τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε: (Ἄκολουθεῖ)

— 'Ο μικρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ χαρούμενος κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα

